



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců Mgr. Alexandra Krysla a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **P. E. S.**, narozený dne X,
státní příslušnost Libanonská republika,
bytem D.,
zastoupený Mgr. Vojtěchem Fořtem, advokátem,
sídlem Vodní 90, 344 01 Domažlice,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2021, č. j. MV-199129-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 8. 3. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

„soud“) dne 9. 3. 2021, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2021, č. j. MV-199129-4/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) potvrzeno odvoláním napadené usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 22. 10. 2020, č. j. OAM-36918-10/DP-2020 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zastaveno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyl žalobce oprávněn.

II.

Žaloba

2. Žalobce v úvodu své žaloby zrekapituloval obsah prvostupňového rozhodnutí a poté uvedl obsah svého odvolání, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.
3. V navazující části své žaloby žalobce namítal, že se rozhodnutími obou správních orgánů cítí poškozen a zkrácen ve svých právech a žádá proto, aby soud přezkoumal zákonnost těchto rozhodnutí, především přezkoumal postup správních orgánů obou stupňů. Dle jeho názoru správní orgány nesprávně vyhodnotily provedené důkazy a nesprávně interpretovaly ustanovení právních předpisů, o která pak opřely svá rozhodnutí.
4. Žalobce setrval na tvrzeních uvedených již ve svém odvolání, nicméně považoval za nutné tato tvrzení před soudem opětovně přednést. Uvedl, že skutečně požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v České republice teprve dne 6. 10. 2020. Je tedy také nepochybné, že žalobce tuto svoji žádost podal u správního orgánu prvního stupně opožděně, nicméně předmětná žádost byla podána se zpožděním toliko o pouhých šest dnů.
5. Žalobce zmínil, že se zdržuje na území České republiky dlouhodobě, a to již po dobu osmi let, žije naprosto normálním, běžným a zcela spořádaným občanským životem, když nikdy nebyl žádným správním ani jiným orgánem řešen, a to byť i jen pro bagatelní přestupek, považuje se za zcela bezúhonnou osobu, která se plně věnuje jen svému podnikání. Je jedním ze společníků a jednatelů obchodní společnosti LAPITA s.r.o., IČO 01830422, sídlem Na Milotově 421, Bezděkovské Předměstí, 344 01 Domažlice (dále jen „*společnost LAPITA s.r.o.*“). Žalobce je v podstatě jedinou osobou z vedení společnosti LAPITA s.r.o., která se zdržuje na území České republiky a je tedy zřejmé, že žalobce sám díky tomu řídí její chod. Žalobce rovněž zmínil, že společnost LAPITA s.r.o. zaměstnává cca. 20 zaměstnanců. Neprodloužením doby platnosti dlouhodobého pobytu žalobce v České republice zřejmě velice pravděpodobně dojde k ohrožení samotné existence předmětné společnosti a dost možná i k jejímu zániku, jelikož se tato společnost ocitne bez vedení. Žalobce rovněž zmínil, že společnost LAPITA s.r.o. je v rámci svého regionu poměrně ekonomicky úspěšnou firmou, když za poslední tři roky zaplatila státu téměř dva miliony korun na dani z příjmu právnických osob. Společnost LAPITA s.r.o. se též na jaře minulého roku, v době nouzového stavu, mimo jiné aktivně zapojila do podpory zaměstnanců Domažlické nemocnice, a.s. a místního Obvodního oddělení Policie ČR v Domažlicích, když zaměstnance těchto institucí gastronomicky podporovala po celou dobu šíření Covid 19. Za tuto pomoc pak žalobce obdržel dokonce písemné poděkování od vedení Obvodního oddělení Policie ČR Domažlice.
6. Co se týká vycestování žalobce v srpnu roku 2020 do Libanonu, žalobce zdůraznil, že Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vycestoval toliko v přímé souvislosti s událostmi, ke kterým došlo dne 4. 8. 2020 (výbuch skladu ledku v přístavu v hlavním městě Libanonu Bejrútu). Při těchto událostech došlo bohužel i k těžkému zranění dcery žalobce a k drobnějším zraněním i ostatních členů jeho rodiny. Žalobce pak i následně po návratu do České republiky (vrátit se musel kvůli zajištění chodu společnosti LAPITA s.r.o.) zůstal s ohledem na výše zmíněné v úzkém (každodenním) spojení se svou rodinou v Libanonu. Je tedy nepochybně logické, že žalobce nevěnoval až tolik pozornosti ohledně dodržení termínu podání své žádosti prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Přesto pan Š. T. požádal jménem žalobce e-mailem ze dne 28. 8. 2020 Krajské ředitelství Police Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, o termín návštěvy za účelem podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Dne 1. 9. 2020 bylo žalobci e-mailem sděleno, že se má obrátit na Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky. To také žalobce bezodkladně učinil, avšak bez úspěchu. Na příslušných webových stránkách se jen dozvěděl, že v dané době dochází ke stěhování příslušného správního orgánu a že má volat centrální infolinku. Jelikož se žalobci na tuto infolinku nepodařilo dovolat (bylo neustále obsazeno), využil možnosti internetové registrace, která však vygenerovala nejbližší možný termín osobního jednání na 6. 10. 2020. Z toho důvodu tedy žalobce svou žádost osobně podal u správního orgánu teprve dne 6. 10. 2020. Žalobce si neuvědomil, že žádost podává pozdě, tudíž ho ani nenapadlo, že by důvody svého prodlení měl nějak blíže vysvětlovat. Navíc je žalobce limitován i tím, že ne úplně dokonale ovládá český jazyk a je odkázán na pomoc svých spolupracovníků, kteří mu tlumočí složitější záležitosti, takže i jeho informace týkající se celé této záležitosti byly zřejmě částečně nepřesné a možná i neúplné.

7. Z uvedeného tedy podle žalobce vyplývá, že sice došlo k chybě na straně žalobce, když předmětnou žádost podal u správního orgánu prvního stupně opožděně, nicméně má za to, že je vcelku pochopitelné, proč se tak stalo, a v podstatě ani nebylo v jeho silách, aby předmětnou žádost podal včas. Uvedené okolnosti lze dle žalobce kvalifikovat jako „důvody na vůli cizince nezávislé“, tak jak je předpokládá zákon o pobytu cizinců. Žalobce závěrem zdůraznil, že svou žádost podal toliko se šesti denním zpožděním.
8. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil. K žalobě pak žalobce doložil několik příloh, které již byly obsaženy ve správním spisu.
9. Žalobce podáním ze dne 15. 3. 2021 doplnil svou žalobu o informace, které označil za důležité pro žalobní návrh a návrh na odklad vykonatelnosti [resp. přiznání odkladného účinku žalobě – pozn. soudu]. Žalobce uvedl, že se při komunikaci s velvyslanectvím v Libanonské republice dozvěděl, že činnost vízových úseků ambasad ve světě (včetně toho v Libanonské republice) byla zásadně v souvislosti s pandemií Covid 19 omezena a žádosti o víza mohou být přijímány jen v limitovaném počtu případů účelu pobytu, který je stanoven a upravován ochranným opatřením ministerstva zdravotnictví ČR. V případě, že žalobce bude muset Českou republiku opustit, pak již v podstatě nemá v současné situaci žádnou šanci, jak se do České republiky vrátit, což by mělo za následek, že by společnost LAPITA s.r.o. byla bez jakéhokoli vedení a řízení, neboť společnost s potravinářskou výrobou nelze řídit na dálku. V případě zániku společnosti LAPITA s.r.o., nebo omezení či zastavení výroby se ocitne více než 20 zaměstnanců bez příjmu a bez práce. Současně žalobce zmínil, že společnost LAPITA s.r.o. splácí bankovní úvěr, a to částkou přes 277 000 Kč měsíčně. Závěrem žalobce podotkl, že mu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přijde absurdní řešení zpoždění žalobce pouhých 6 dní s podáním své žádosti též s ohledem na skutečnost, že v době pandemie se promíjejí prošlé doby technických průkazů, promíjí se neplatnost občanských a řidičských průkazů apod.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 26. 4. 2021 nejprve stručně zopakovala průběh správního řízení a uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí. Sdělila, že námitky uváděné v podané žalobě jsou identické s námitkami uvedenými v odvolání, proto plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Poté žalovaná uvedla, že žalobce v žalobě zopakoval, že žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podal pouhých šest dnů po lhůtě. Podle žalované o tom, že jde o opožděnou žádost, tedy není sporu. Žalobce dále uvedl, že žije na území již osm let, a to zcela spořádaným životem. K tomu žalovaná uvedla, že nikdy žádným způsobem nezpochybovala jeho trestněprávní záchovalost. K době pobytu pak žalovaná sdělila, že si žalobce mohl a měl být vědom toho, kterému orgánu a v jakém termínu se žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podává, neboť byl již žalobci v minulosti pobyt prodloužen. Žalobce dále uvedl, že je jediným jednatelem společnosti LAPITA s.r.o., který se zdržuje na území České republiky. Chod společnosti je na jeho osobní účasti závislý. Žalobce jedná se všemi odběrateli i dodavateli. Na chodu společnosti jsou též závislí zaměstnanci. Žalovaná k tomu odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém uvedla: *„Odvolatel tuto skutečnost nijak nedoložil. Je proto třeba vycházet ze zapsané skutečnosti z obchodního rejstříku, a tedy, že záležitosti společnosti může minimálně po dobu vyřízení jiného pobytového oprávnění ze strany odvolatele spravovat jiný jednatel. Z obchodního rejstříku vyplývá, že jednatelé jednají samostatně. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) také umožňuje udělit prokuru prokuristovi k právním jednáním, ke kterým dochází při provozu obchodního závodu, popřípadě pobočky, a to i k těm, pro která se jinak vyžaduje zvláštní plná moc. Komise proto neshledala odvolatelovu námitku ohledně možného ohrožení existence společnosti či jejího možného zániku za validní. Odvolatel navíc sám uvádí, že se jedná o ekonomicky úspěšnou společnost v daném regionu o dvaceti zaměstnancích. Lze tak předpokládat, že odvolatel není jedinou osobou, která zná chod společnosti.“* Stejně tak žalovaná odkázala na své rozhodnutí v případě argumentu, že se žalobce a společnost LAPITA s.r.o. zapojili a stále aktivně zapojují do podpory zaměstnanců Domažlické nemocnice, a. s. a místního Obvodního oddělení Policie ČR v Domažlicích, když zaměstnanci gastronomicky podporovali a podporují. K tomu žalovaná uvedla, že jde nepochybně o záslušnou a prospěšnou činnost, avšak bez spojitosti s opožděným podáním žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu na území.
12. K výbuchu v Bejrútu žalovaná uvedla, že jde o obecně známou skutečnost. Žalobce odcestoval do Bejrútu dne 9. 8. 2020, zpět na území odletěl dne 18. 8. 2020. Následně měl 43 dní na podání žádosti. Žalobce popsal, že zůstal v úzkém každodenním kontaktu s rodinou. Žalobce uvedl, že z toho důvodu nevěnoval tolik pozornosti žádosti o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu. Zároveň však uvedl, že pověřil pana Š. T., aby požádal Krajské ředitelství Policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend o termín návštěvy za účelem podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. K uvedenému žalovaná uvedla, že žalobce nedoložil, např. lékařskou zprávou prokazující, o jak závažná zranění dcery šlo. Žalobce si byl na základě předložených dokumentů vědom toho, že mu končí termín pro podání žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Z přiloženého e-mailu zasláného Policii ČR dne 28. 8 2020 vyplývá, že: „*Jednání na Vašem úřadě by se mělo uskutečnit v první polovině září 2020.*“ Žalobce dále namítal, že v daném čase došlo ke stěhování správního orgánu a centrální infolinka byla neustále obsazena. Již v napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce tuto skutečnost nijak nedoložil (např. výpisy, kdy se na linku pokoušel dovolat). K námitce, že žalobce ne úplně dokonale ovládá český jazyk, a zřejmě i proto byly informace (ohledně bližšího vysvětlování důvodů pro opožděné podání žádosti) částečně nepřesné a možná i neúplné, žalovaná sdělila, že žalobce již jednou žádal o prodloužení dlouhodobého pobytu, mohl si přizvat tlumočníka či udělit plnou moc k podání žádosti.

13. V doplnění žaloby uvedl žalobce nové skutečnosti a námitky, které neuplatnil v odvolacím řízení, když uvedl, že z e-mailové korespondence, kterou jeho spolupracovníci vedli, vyplynulo, že činnost ambasad České republiky ve světě byla zásadně omezena a žádosti o víza mohly být přijímány jen v limitovaném počtu případů účelu, který je stanoven a upravován Ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Dále žalobce uvedl, že Konzulát České republiky obdržel instrukci, že pro žalobce nelze udělit výjimku pro přijatelnost podání jeho žádosti o vízum za účelem podnikání. Uvedená informace spolu s rozhodnutími správních orgánů v podstatě znamenají zánik společnosti LAPITA s.r.o. K tomu žalovaná uvedla, že ačkoli měl žalobce přiložit dopis z Velvyslanectví České republiky v Libanonské republice ze dne 10. 3. 2021, žalované se do dispozice nedostal. I pokud by žalobce přechodně nemohl podat žádost o nové oprávnění, žalovaná neměla za to, že by tento stav trval permanentně. V mezidobí měl žalobce možnost nechat se zastoupit.
14. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Průběh řízení

15. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena. Napadené rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho právnímu zástupci) doručeno dne 17. 2. 2021, přičemž předmětná žaloba byla dne 8. 3. 2021 předána k poštovní přepravě a soudu doručena dne 9. 3. 2021. Dále pak soud konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí, směřovala proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí) a byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné). Žaloba také obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
16. Soud podotýká, že žalobce v žalobě označil a soudu doložil, jako napadené rozhodnutí, rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2021, č. j. MV-199129/SO-2020, přičemž ze správního spisu i z vyjádření žalované plyne, že předmětné rozhodnutí žalované je označené č. j. MV-199129-4/SO-2020 a datované 15. 2. 2021. Při porovnání žalobcem doložené verze napadeného rozhodnutí a verze rozhodnutí obsažené ve správním spisu soud zjistil, že obsahově se obě rozhodnutí prakticky shodují (s výjimkou uvedeného č. j., data rozhodnutí a informace na str. 4, že žalobce učinil dne 23. 1. 2021 podání obsahující fotokopii jeho cestovního pasu). Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí žalované jsou obvykle označena číslem jednacím před lomítkem číslem listu, které v rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

doručeném žalobci chybí, a dále ke skutečnosti, že datum rozhodnutí je v doručném rozhodnutí zvýrazněno, byla žalobci s největší pravděpodobností administrativním pochybením doručena předfinální elektronická verze napadeného rozhodnutí, které dle obsahu správního spisu bylo finalizováno a schváleno dne 15. 2. 2021 (ve správním spisu je založena obálka s protokolem o hlasování žalované, na které je uvedeno datum 15. 2. 2021). Zároveň soud uvádí, že se žalobce a žalovaná shodují v tom, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 2. 2021, přičemž dle obsahu správního spisu doručka ze 17. 2. 2021 je připojena právě k verzi napadeného rozhodnutí ze dne 15. 2. 2021, která je též opatřena úředním razítkem. Tato nesrovnalost však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když po obsahové stránce se obě verze rozhodnutí prakticky neliší, proto soud z tohoto administrativního pochybení na straně správního orgánu nevyvodil žádné procesní důsledky.

17. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tím žalobce i žalovaná výslovně souhlasili (viz vyjádření žalobce ze dne 11. 5. 2021, č. l. 57, a vyjádření žalované ze dne 26. 4. 2021, č. l. 49).

V.

Posouzení věci soudem

18. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
 19. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
 20. Soud ve svém posouzení vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
 21. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti*.
 22. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat*.
 23. Podle § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců *lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 je zachována, je-li posledního dne lhůty žádost podána ministerstvu. Nestanoví-li tento zákon, že žádost je cizinec povinen podat osobně, je lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 též zachována, je-li posledního dne lhůty podána poštovní zásilkou adresovaná ministerstvu, která obsahuje žádost, držitelé poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence nebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě. Tento odstavec se na žádosti uvedené v odstavci 6 použije obdobně*.
 24. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na*
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.

25. Žalobce ve své žalobě vymezil žalobní body tak, že podle jeho názoru správní orgány nesprávně vyhodnotily provedené důkazy a nesprávně interpretovaly ustanovení právních předpisů, o která pak opřely svá rozhodnutí. Žalobce připustil, že došlo k chybě na jeho straně, když předmětnou žádost podal opožděně (zdůraznil, že šlo o zpoždění pouze o šest dnů), nicméně měl za to, že okolnosti na jeho straně lze kvalifikovat jako „důvody na vůli cizince nezávislé“.
26. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byl k jeho předchozí žádosti povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 1. 10. 2018 do 30. 9. 2020. Dne 6. 10. 2020 podal žalobce osobně žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, k níž připojil sdělení: „Cestoval jsem do Libanonu kvůli situaci v Libanonu odjezd v srpnu. Kvůli atentátu a zranění dcery jsem se vrátil pozdě a proto žádám o prodloužení až nyní. Návrat do ČR: 18. 8. 2020.“ Z cestovního pasu žalobce plyne, že dne 9. 8. 2020 vycestoval do Libanonu a dále že dne 18. 8. 2020 z Libanonu odcestoval (samotný žalobce pak tvrdil, že se toho dne vrátil zpět do České republiky). Prvostupňovým rozhodnutím bylo řízení o žádosti žalobce podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno z důvodu, že žadatel podal žádost o prodloužení doby platnosti svého pobytového oprávnění v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. V odůvodnění svého rozhodnutí prvostupňový orgán uzavřel, že žalobce nepodal předmětnou žádost ve lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 věty poslední zákona o pobytu cizinců, přičemž pokud se žalobce do ČR vrátil již dne 18. 8. 2020, nic mu nebránilo, aby svou žádost podal včas, a proto uvedený důvod pozdního podání žádosti nebyl shledán jako důvod na vůli žalobce nezávislý. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž se vyjádřil ke své osobě a ke společnosti LAPITA s.r.o., dále zopakoval a blíže rozvedl důvody, které mu dle jeho tvrzení bránily v podání žádosti ve stanovené lhůtě. Uvedl rovněž, že na příslušných webových stránkách se dozvěděl, že v dané době dochází ke stěhování příslušného správního orgánu a že má volat centrální infolinku, což se mu však nepodařilo, neboť bylo neustále obsazeno, a proto využil možnosti internetové registrace, která však vygenerovala nejbližší možný termín osobního jednání na 6. 10. 2020. Žalovaná o žalobcově odvolání rozhodla napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila, neboť se ztotožnila se závěry prvostupňového orgánu.
27. Soud na základě právě uvedených skutečností plynoucích ze správního spisu uzavírá, že žalobce byl povinen podat předmětnou žádost nejdříve dne 2. 6. 2020 a nejpozději dne 30. 9. 2020, jinak muselo být řízení o žádosti zastaveno, ledaže by včasnému podání žádosti bránily důvody na vůli žalobce nezávislé; tehdy by byl žalobce oprávněn žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku takových důvodů. Bylo nesporné, že žalobce podal předmětnou žádost dne 6. 10. 2020, tedy po zákonem předepsané lhůtě. Podstatou sporu tak bylo vyřešení klíčové otázky, zda žalobcem uváděné důvody pozdního podání žádosti lze podřadit pod důvody na jeho vůli nezávislé dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
28. V obecné rovině platí, že k uplatnění výjimky dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je nutné, aby cizinec (i) podal žádost do 5 pracovních dnů ode dne, kdy pominula překážka (ii) nezávislá na jeho vůli, (iii) která mu bránila v podání žádosti v uvedeném období, a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

současně (iv) musí tvrdit, v čem překážka spočívala, a svá tvrzení též (v) prokázat. Pouze v takovém případě, tj. za současného splnění všech výše vyjmenovaných podmínek, není řízení o žádosti zastaveno a žádost může být věcně posouzena. Z předmětné právní úpravy je zřejmé, že řízení o žádosti musí být zastaveno, nejen nesdělí-li cizinec současně s žádostí, jaká konkrétní překážka mu v podání žádosti bránila, ale i tehdy, sdělí-li údaje k takové překážce, ale jím tvrzená překážka buď nebyla nezávislá na vůli cizince, a/ nebo nebránila včasnému podání žádosti.

29. Tento výklad odpovídá i druhé části zvláštní části důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 314/2015 Sb.: „*Oproti stávající úpravě však dochází ke zpřesnění v tom smyslu, že cizinec je povinen důvody na jeho vůli nezávislé, které mu zabránily ve včasném podání žádosti, uvést nejpozději při podání žádosti - jde opět o zákonnou koncentraci doby, kdy lze tyto důvody uplatnit, s tím, že k důvodům uvedeným později se nepřiblíží. Neuvedení těchto důvodů již při podání žádosti je pak důvodem pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán sám tyto důvody nezjišťuje, břemeno tvrzení je na cizinci samotném a jeho splnění je koncentrováno k okamžiku podání žádosti, obdobně jako je tomu v případě žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu, kde je se žádostí o prominutí zmeškání úkonu třeba spojit i zmeškaný úkon. Na žadateli současně leží i břemeno důkazu důvodů na jeho vůli nezávislých. Splní-li však žadatel povinnost tvrzení jím uvedených důvodů, je povinností správního orgánu, aby jej případně vyzval k prokázání těchto důvodů, pokud tak žadatel již neučinil. Je tedy primárně povinností cizince důvody na jeho vůli nezávislé uvést, a to nejpozději s podanou žádostí, (správní orgán si není povinen při opožděném podání žádosti tyto důvody vyžádat), cizinci se však v rámci dostatečného časového prostoru v řízení umožňuje, aby důvody, které uvedl, také prokázal. Koncentrace možnosti sdělit uvedené důvody nejpozději s opožděně podanou žádostí má především zamezit možnému jednání směřujícímu k účelovému dotváření těchto důvodů až v průběhu řízení. Vychází se z předpokladu, že cizinec musí tyto důvody znát, neboť jde o důvody čistě subjektivní, které je třeba pravdivě uvést již při podání žádosti, přičemž možnost prokázat je, je zde dána i následně. Současně dochází k prodloužení subjektivní lhůty pro podání žádosti v těchto případech na 5 pracovních dnů.*“
30. Soud v dané věci odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se výkladem § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a v něm obsaženého právního pojmu „*důvody na vůli cizince nezávislé*“, a to např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 Azs 212/2021 – 37, dle kterého:

„[25] *Důvody na vůli cizince nezávislé, které brání včasnému podání žádosti, představují neurčitý právní pojem, jímž se judikatura NSS již několikrát zabývala. V rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 – 31, Nejvyšší správní soud mezi jinými uvedl, že nemoc cizince, respektive dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě (obdobně srov. též rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015 – 40). Za takový důvod lze za specifické situace považovat i nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na jejím manželovi (srov. rozsudek ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 – 62). Naopak za takovou překážku nelze považovat vydání pobytového štítku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Azs 305/2015 – 46), pravděpodobné odcizení cizincova cestovního dokladu s vyznačeným vízovým štítkem (rozsudek ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 Azs 286/2016 – 45), ani nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat, aniž by byla kompletní (rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 – 41).*“

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

[26] Nejvyšší správní soud v obecné rovině judikoval, že za důvod na vůli cizince nezávislý nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 – 32). Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zákonem. V jejich hodnocení stěžovatelem tvrzených důvodů pozdního podání žádosti jako nikoliv na jeho vůli nezávislými, nelze spatřovat přepjatý formalismus či nepřiměřenost (srov. rozsudek ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 46/2020 – 40). [...] Je navíc na místě od stěžovatele, resp. jeho zákonných zástupců – rodičů, vyžadovat, aby věnoval(i) pozornost zákonným podmínkám svého pobytu v České republice, včetně podmínek administrativních. Již to, že žadatel ponechá podání žádosti na poslední dny lhůty, je spojeno s rizikem, že půjde o žádost opožděnou.“

31. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019 – 46 judikoval následující: „Zákon o pobytu cizinců stanoví pravidla pro podávání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění. Zákonodárce však současně předvídal i situace, kdy může dojít k opožděnému podání žádosti, a v zákoně upravil omluvitelné důvody, pro které lze opožděné podání akceptovat. Za omluvitelné důvody označil takové, které jsou na vůli cizince nezávislé a které mu neumožnily žádost v zákonné lhůtě podat. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že již v tomto institutu je obsažen ústavní požadavek proporcionality, neboť umožňuje meritorně projednat i opožděně podanou žádost, avšak toliko v případě osvědčení omluvitelného důvodu.“
32. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 Azs 323/2019 – 30, bod [22]: „Jiným důvodem pro zastavení řízení, obsaženým v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců, konkrétně pro neoprávněnost podání z důvodu jeho opožděnosti dle § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (pozn.: odpovídá § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, v aktuálním znění), se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013 – 44. Toto ustanovení navazuje na § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje podat žádost o dlouhodobý pobyt i opožděně, pokud cizinec nejpozději s podáním žádosti tvrdí důvody opožděnosti žádosti na jeho vůli nezávislé. Nejvyšší správní soud k tomu ve shora uvedeném rozsudku uvedl, že nebylo povinností správních orgánů vyzývat žadatele k označení důvodů na jeho vůli nezávislých, jež mu zabránily v podání jeho žádosti v řádné lhůtě, ani k jejich prokázání, tedy postupovat podle § 45 odst. 2 s. ř., neboť žádost nevykazovala formálních nedostatků žádosti, jež jsou stanoveny v § 37 odst. 2 a § 45 odst. 1 s. ř. (a jejich prostřednictvím případně ve speciálních předpisech). V daném případě bylo podle soudu zcela na žadateli, aby označil a doložil důvody, které zakládaly včasnost jeho podání v rámci dodatečné lhůty. Obdobně rozhodl Městský soud v Praze ve svých rozsudcích ze dne 18. 7. 2019, č. j. 10 A 79/2015 – 36, ze dne 28. 7. 2015, č. j. 8 A 193/2014 – 37, či ze dne 17. 2. 2015, č. j. 8 A 185/2014 – 29.“
33. Žalobce argumentoval tím, že překážkou na jeho vůli nezávislou, odůvodňující opožděné podání žádosti, byla skutečnost, že v Bejrútu došlo dne 4. 8. 2020 k výbuchu, při kterém byla zraněna jeho dcera a další příbuzní, kvůli čemuž žalobce vycestoval do Libanonu a i po svém návratu zpět do ČR zůstal v každodenním spojení s rodinou a snažil se být maximálně nápomocný. Další důvod opožděného podání žádosti žalobce spatřoval ve skutečnosti, že příslušná pobočka OAMP byla uzavřena z důvodu stěhování na jinou adresu. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že k uzavření pracoviště oddělení pobytu cizinců v Plzeňském kraji a omezení tamní informační linky z důvodu stěhování na jinou adresu skutečně došlo, a to v době od 27. 8. 2020 do 11. 9. 2020, kdy současně byla

zveřejněna žalobcem odkazovaná informace, včetně sdělení, že kontakt bude v této době možný poštovní přepravou či datovými schránkami, příp. je možné se obrátit na oddělení pobytu cizinců v sousedních krajích (uvedené vyplývá též ze správního spisu).

34. Je nutno zdůraznit, že jediným zákonným kritériem pro posouzení včasnosti žádosti jsou tvrzené (resp. prokázané) důvody nezávislé na vůli žalobce, které mu zabránily žádost včas podat. Za důvod nezávislý na vůli žalobce lze považovat jen skutečnosti, jež žalobce nemohl svým jednáním ani vůlí ovlivnit, které žalobci objektivně bránily podat žádost včas.
35. Důvody zmeškání lhůty, které žalobce uvedl při podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, však nepředstavují důvody na vůli žalobce nezávislé, které by žalobci objektivně bránily podat žádost včas. Žalobce měl povinnost žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podat nejpozději do skončení platnosti jeho stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu, tj. do 30. 9. 2020, a bylo zcela na žalobci, jak této své povinnosti dostojí. K argumentaci žalobce stran uzavření pobočky OAMP v Plzni soud zdůrazňuje, že byla uzavřena po dobu pouze třech týdnů, čili žalobce mohl podat žádost na pobočce již od 2. 6. 2020, tedy ještě před jeho vycestováním do Libanonské republiky, a dále od 18. 8. 2020, kdy se vrátil zpět do České republiky, až do dne 26. 8. 2020, a dále od 14. 9. 2020 do 30. 9. 2020. Žalobce tak měl dostatečný prostor pro podání své žádosti osobně na pobočce OAMP včas, tj. do dne 30. 9. 2020. Současně je třeba zdůraznit, že osobní podání žádosti nebylo jediným možným způsobem jejího podání, když žalobce mohl v době uzavření příslušné pobočky OAMP (i kdykoli jindy) svou žádost podat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, příp. mohl využít možnosti osobního podání v sousedních krajích v souladu s informací pro cizince zveřejněnou na stránkách Ministerstva vnitra.
36. Soud v obecné rovině souhlasí s žalobcem, že okolnosti kolem výbuchu v Bejrútu lze podřadit pod okolnosti na vůli žalobce nezávislé. Nelze však přehlédnout, že žalobce se do České republiky vrátil již dne 18. 8. 2020. Soud se proto ztotožňuje s žalovanou, že žalobce měl po návratu dostatek času (konkrétně 43 dnů) podat předmětnou žádost. Jak uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, z vyjádření žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí plyne, že si byl vědom, že se blíží konec lhůty k podání žádosti, když vyřízení věci pověřil svého spolupracovníka. Soud zároveň poznamenává, že žalobce na jedné straně tvrdí, že si při osobním podání žádosti neuvědomil, že žádost podává pozdě, a tedy jej nenapadlo, že by důvod měl blíže vysvětlovat, a na druhé straně k žádosti připojil vyjádření, v němž uvedl, že z důvodu situace v Libanonu a zranění své dcery podává žádost až nyní. Soud má proto za to (shodně s žalovanou), že si žalobce byl v době podání své žádosti plně vědom, že tak činí opožděně.
37. V návaznosti na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalobce měl objektivně možnost podat svou žádost o prodloužení platnosti svého pobytového oprávnění včas, když neprokázal, že by žalobcově včasnému podání žádosti objektivně bránily omluvitelné důvody ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je proto postaveno na správném závěru, že řízení o předmětné žádosti žalobce bylo nutno zastavit, protože podle ustanovení odst. 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byla předmětná žádost podána až po uplynutí doby platnosti žalobcova pobytového oprávnění (tj. v době, kdy k tomu žalobce nebyl oprávněn). Soud hodnotil výklad a aplikaci relevantních zákonných ustanovení (§ 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) provedený správními orgány obou stupňů jako správné a souladné s ustálenou

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

judikaturou Nejvyššího správního soudu, a proto se se správními orgány plně ztotožnil.

38. Tudíž soud neshledal důvodnými žalobní námitky, že správní orgány nesprávně vyhodnotily provedené důkazy a že nesprávně interpretovaly relevantní právní předpisy. I přes žalobcem namítaný výbuch v Bejrútu a žalobcův následný několikadenní pobyt v Libanonu měl žalobce po svém návratu do České republiky možnost podat předmětnou žádost včas (žalobce mohl využít i podání žádosti jinak než osobně), tudíž výjimka z požadavku na včasné podání žádosti zakotvená v § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců naplněna nebyla. Prvostupňový orgán tak ani neměl jinou možnost, než postupovat dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a řízení zastavit, jak mu předepisuje platná právní úprava, což také učinil, a žalovaná se s tímto postupem správně ztotožnila.
39. Soud pro úplnost a v reakci na argumentaci žalobce týkající se jeho osoby a závislosti společnosti LAPITA s.r.o. na jeho osobní přítomnosti na území České republiky (tj. zejména žalobcem namítaná délka jeho pobytu, jeho bezúhonnost, potřeba jeho aktivní účasti ve společnosti LAPITA s.r.o. apod.) uvádí, že z hlediska výše popsané podstaty předmětného sporu (tj. otázka naplnění podmínek ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) šlo o skutečnosti irelevantní, když správní orgány byly povinny posoudit to, zda žalobci bránily ve včasném podání jeho žádosti omluvitelné důvody vymezené jako „*důvody na vůli cizince nezávislé*“. Správní orgány nepochybily ani tím, že uvedené skutečnosti neposuzovaly z hlediska přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce, neboť dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v případech zastavení řízení z důvodu pozdního podání žádosti [dříve upraveno v § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců – pozn. soudu] správní orgány nemají povinnost posuzovat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince (žalobce). Soud v dané souvislosti odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019 – 27, v němž kasační soud uvedl: „*podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán „usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec [...] podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn[...]* V posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu stěžovatelka již nebyla oprávněna. Přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“ Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 – 57, ve kterém bylo rovněž posuzováno rozhodnutí správního orgánu, jímž došlo k zastavení řízení. I v rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 – 35, se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda je správní orgán povinen v rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž vypořádal i námitku dovozující takovou povinnost z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Kasační soud k tomu uvedl, že „*v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze*

dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Je tudíž zřejmé, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře nedovodil povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí o zastavení řízení pro opožděné podání žádosti do soukromého a rodinného života žalobce ani na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, ani na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Navíc v projednávané věci žalobce ve své žalobě námitku nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ani neuplatnil.

VI.

Rozhodnutí soudu

40. Soud uzavírá, že v projednávané věci žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

41. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Žalované nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. dubna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu